

Kokgriezumi arī Saeimā

Dažādu kokgriezumu, mēbeļu izgatavošana pēc individuāliem pasūtījumiem - tas ir SIA *Aizsils* darbības lauks jau desmito gadu.

SIA *Aizsils* īpašnieks Gints Upītis pirms sava biznesa sākšanas strādājis lietišķās mākslas kombinātā *Māksla* - uzņēmumā, kurā gūta laba darba prakse. Mākslas kombinātu meistari tolaik bijuši tie, kas augstā amatnieciskā kvalitātē izpildījuši pasūtījumus visā Padomju savienībā. "Kad PSRS *pašķīda*, viens otrs jau uzreiz izveidoja kooperatīvu, cits strādāja kā individuālā darba veicējs. Es ar vienu kolēģi SIA *Aizsils* nodibināju 1994. gadā," Gints Upītis atceras uzņēmuma pirmsākumus.

"Dibinot uzņēmumu, doma bija dižāka. Gribējām ne tikai pēc pasūtījumiem izgatavot mēbeles, kokgriezumus, gleznu rāmjus, skulptūras, bet arī izveidot kokzāgētavu," saka Gints Upītis. Diemžēl sākusies banku krīze, kas ietekmējusi ieceru īstenošanu. Otram kolēģim interese par šo biznesu zudusi, tā Gints Upītis palicis vienīgais SIA *Aizsils* īpašnieks. Lai sāktu biznesu, lieli kapitālieguldījumi nebija nepieciešami, jo šajā darbā nekādas sarežģītas ražošanas iekārtas nav vajadzīgas. Lai izpildītu pasūtījumus, nav jāiekārto arī lielas telpas. Uzņēmums darba telpas irē vairākās vietās, viena no tām - Rīgas Centra daiļamatniecības pamatskola, kurā Gints Upītis strādā arī par pasniedzēju.

Ģerbonis Saeimai

Lai gan, strādājot ar koku, lielākā daļa darbu tiek veikta pēc senām amatnieciskām iestrādēm, tiek izmantoti arī jaunie apdares materiāli. "Vairs nevar kā agrāk, kad *glaunākajiem* darbiem izmantojām politūru, vienkāršākiem - nitrolaku un ar to visas iespējas bija izsmeltas," tā SIA *Aizsils* īpašnieks.

Ozols, priede, bērzs, osis - tie ir koki, ar ko galvenokārt strādā meistars. Izmantots tiek gan no ārzemēm ievestais, gan Latvijas koks. "Ar ārzemju koku problēmu nav. Taču ar vietējo koku gan - Latvijā gandrīz vairs nav kvalitatīva ozola, bērza, ir pat periodi, kad grūti dabūt labu priedi," stāsta Gints Upītis.

Kā lielākos un ievērojamākos pasūtījumus viņš nosauc Saeimas plenārsēžu zālei gatavoto Latvijas Republikas ģerboni, operas vestibulu un krēslus, kurus grezno SIA *Aizsils* gatavotie kokgriezumi, savukārt Melngalvju namam tapuši gleznu rāmji, kāpnes, ģerbonis. Ginta Upīša roku darbs ir arī Lielā Kristapa skulptūra, kas atrodas pie Daugavas.

Būtiska atpazīstamība

Gints Upītis ir arī Latvijas Amatniecības kameras mēbeļnieku ģildes priekšsēdētājs. Viņš atzīst, ka darbošanās šajā organizācijā sniedz iespēju tikt ar citiem meistariem, un kontaktēšanās ar cilvēkiem nākot tikai par labu.

Viņš norāda: "Amatniekam ir būtiski, vai esi apritē, kādus pasūtījumus esi veicis. Zinu labus meistarus, kuriem ir savas darbnīcas. Taču, ja viņi ir bijuši kūtri, nav piedalījušies kādos konkursos - viņi nav atpazīstami, tāpēc ir grūtāk dabūt pasūtījumus."

Viņaprāt, vienīgā reklāma, kas Latvijā ļoti labi darbojas, esot bijušo klientu ieteikumi. "Visi reklāmas katalogi, tās biezās grāmatas nav devušas atdevi - esmu mēģinājis. Pēc šādas reklāmas vienreiz piezvanīja tante, kurai vajadzēja pagatavot puķu kasti. Pirmais teikums, ar ko viņa sāka sarunu, bija: man nav naudas, bet man vajag! Ja tev nav naudas un tu nevari to puķu kasti pat veikalā nopirkt, jāērķinās taču ar to, ka, individuāli pasūtot, tas izmaksās vēl dārgāk!" pieredzē dalās *Aizsila* īpašnieks.

Kvalitāte kā bonuss

Jautāts par problēmām biznesā, viņš norāda - žēl, ka nav strikta noteikuma, ka pašvaldības un valdības izsludinātajos konkursos varētu piedalīties tikai Latvijas Amatniecības kamerā reģistrētie amata meistari un firmas, kuru darba kvalitātei tiek dota garantija. "Gadās, ka uzvar kāds starpnieks, un tad viņš par dempinga cenām meklē amatniekus, kas viņam kaut ko uztaisīs. Tā nav normāla situācija, jo zaudē gan darba kvalitāte, gan klients, jo viņš iegūst diezgan apšaubāmu rezultātu," vērtē uzņēmējs.

Savukārt par to, kā biznesu ietekmēs Latvijas iestāšanās Eiropas Savienībā, viņš atturas izteikt kādas prognozes. "Kas to lai zina, kā būs! Nevienam nekā nezina. Ir tikai teorētiskie spriedelējumi, kā varētu būt," viņš saka un turpina: "Kā pluss mūsu reģionam varētu būt tas, ka mēs no Padomju savienības laikiem esam pieraduši no nekā uztaisīt kaut ko pieņemamā kvalitātē. Ja šī pieredze ir tandēmā ar profesionālo varēšanu un sakariem ārzemēs - tas varētu būt labs bonuss mūsu amatniekiem."

Autors: Ingūna Igaune